

Atasözümüze göre her koyun kendi bacağından asılır.

Artık kentlerimizde pek göremiyoruz; Kurban Bayramlarında her köşede kurban kesilirdi. Kurbanın önce gözü başörtüsüyle örtülür, üç ayağı birbirine bağlanırdı. Toprakta açılmış çukurun başında tekbirlerle yaşamına son verilirdi. Öldükten sonra derisi yüzülür ve parçalanmak üzere bir bacağından ağaca asılırdı. Gerçekten de ağaca asıldığı bacağı kendisinini, ölmüş derisi yüzülmüş et ve kemik yığınının koyunun kendisi dersen.

Koyun ölürken değil öldükten sonra bacağından asılır. Bu atasözünün bilincin ötesinde çağrıştırdığı da öldükten sonra insanın kendi cesedine yapılacaklarıdır; gusül, musalla, tabut, mezar vs. Vehme sevk eder insanı ister istemez.

Kendi bacağından asılan koyunun sorumluluğu var mıdır? İnsan öyle mi? Masum koyun bile koçlarıyla kuzularıyla koyunlarıyla bir grubun içinde yaşar hep. Öldükten sonra “kendi başına” kalan, yaşam boyunca diğerleriyle birlikte.

Koyunlar öldükten sonra kendi bacaklarından asılırlar; insanlar yaşarken hep diğer insanlarla birlikte var olurlar. Hep birlikte yaşar.

Kente göçmüş ama kentlileşememiş insanın zihnindeki karmaşaları kullanarak rekabetin, bireyciliğin kader olduğundan eminliğini sağlayan kültürel öğelerden biridir bu atasözünün

yanlış kullanımı.

İnsan, öldükten sonra cesedine olacakları dünya gözüyle hiç göremez; bunun tecrübesine hiç sahip olamaz. Var olduğu sürece olacakların hiç biri bu tecrübe edilemeyecek şeylerle ilgili değildir. Arı kurgudur, halis vehimdir.

“Her koyun kendi bacağından asılır” deyişi yalnızca ölüm sonrasında olanaksız dünyevilik konusunda kurgusal takıntının ifadesi olabilir.

Yalnızlığı, bireyselliği bırak.

Çoklukla bir ol, birleş.

Yaşam kaçınılmaz olarak şenliklidir; keyfini çıkar.